

CALKOEN was van de waarheid des Godsdiensts volkomen overtuigd, en hij ondervond deszelfs troost in die langdurige smerten, welke een zeer pijnlijk ongemak, dat hij wist, niet dan met den dood te zullen eindigen, hem gedurende derde half jaren heeft doen lijden. Hij zag zich, als ik mij zoo mag uitdrukken, stukswijze sterven; maar, zoo veel lijdend, volbragt hij met de zelfde kalmte van geest zijne Ambtsbezigheden, vervolgde hij zijne Studiën, deed hij bestendig zijne waarnemingen, nam hij de zelfde zorg voor zijne Leerlingen. Het Christendom was zijn troost; deszelfs troostrijke invloed beurde hem op, bragt bij hem eene onbegrijpelijke gelatenheid te weeg, verschafte hem tevredenheid, en, zelfs in 't midden van zijn leed, een betrekkelijk geluk. Na mij in den voorlaatsten brief, dien ik van hem ontving, in 't breede over zijnen toestand, dien hij naar waarheid beschouwde, en over den troost, dien hij in den Godsdienst vindt, onderhouden te hebben, eindigde hij met deze woorden, die op mij eenen diepen indruk gemaakt hebben.

„ Maar waartoe hierover verder uitgeweid? alleen nog deze verzekering: dat, „ hoe schoon de beschouwing der Godsdienstige waarheden ook zijn moge, het „ gevoel van haren invloed op het hart, ten tijde wanneer zulks ware behoefte is, „ krachtiger, edeler, verhevener is, dan zulks zich door mond of pen laat „ vermelden; en als ook uwe ure zal gekomen zijn, geniet dan dien vrede, welks „ geluk ik finake in de volste ruimte.”

Eenigen tijd daarna ontfleiep die Christelijke Wijsgeer rustig, nalatende eene bedrukte Weduwe, jonge Kinderen, bedroefde Leerlingen en Vrienden; eene Hooge Schole, eene gehele Stad, in diepen rouw gedompeld, en de Wetenschappen het gemis van een harer beroemdste Voorstanderen en Beoefenaren beweene.

Twee zulke gewigtige en zoo spoedig op elkanderen gevolgde slagen troffen de Eerste Klasse te sterker, daar zij aldus, in een en hetzelfde vak van Wetenschappen, twee harer beste Leden verloor. Hier mede echter eindigden hare rampen niet. De Heer MULDER, Hoogleeraar te Groningen, welke, na eenige jaren een overgroot sieraad der Franeker Hooge Schole geweest te zijn, nu aan die van Groningen de vruchten zijner geleerdheid en zijner bedrevenheid in Heel- en Vroedkunde deed genieten, en reeds aan dezelve zoodanige diensten bewezen had, als men van zulk een Man kon verwachten, werd in nog zeer jeugdige jaren aan het getal der Correspondenten van de Klasse door den dood ontruk.

De dood ontnam ook aan de Eerste Klasse, doch in gevorderden ouderdom, haren Correspondent, den Heer **LAMBERTUS NIEUWENHUIS**, te Enschedé: een Man, wel is waar, onder de eigenlijk gezegde geleerden niet te rangschikken, maar een ervaren liefhebber, een vlijtig beoefenaar der Sterrekunde, op eene voordeelige wijze door verscheidene uitgegevene Waarnemingen bekend.

Hij

Hij heeft nieuwe en belangrijke wijzen uitgedacht, om alle de omstandigheden der Eclipsen gemakkelijk en naauwkeurig tevens, enkel *Graphisch*, uitdrukken. Hij had met eigene handen verscheide werktuigen vervaardigd, en onder anderen, met behulp van een goed vriend, eenen houten Repetitie-Cirkel, waarmede hij verscheide hoeken gemeten heeft, die naderhand, hermeten door den Generaal KRAIJENHOFF, welke den uitmuntenden Repetitie-Cirkel gebruikte, door den beroemden *le Noir* vervaardigd, bevonden werden slechts eenige seconden van de waarheid aftewijken. Zoo weten genie en handigheid de plaats van kostbare werktuigen te vervullen! NIEUWENHUIS behoorde tot die weinigen, waarvan men met waarheid zeggen kan, dat zij in het wetenschappelijke grooter geweest zijn door hunne wezenlijke verdiensten, dan door den roem, dien zij in de geleerde wereld nalaten.

De Tweede Klasse is de eenige, welke dit jaar geen harer Leden te betreuren heeft; een geluk, waarin wij hartelijk deel nemen: alleen heeft zij eenen harer Correspondenten, een Man van uitstekende geleerdheid, den Heer Baron *Ludwich von Spittler* door den dood verloren.

Aan de Vierde Klasse is wel dit jaar geen harer werkelijke Leden ontvallen; doch het verlies van een uitmuntend Teekenaar en Schilder, dien zij met geestdrift tot een harer Leden verkoren, en ter goedkeuring aan den voormaligen Koning aangeboden had, maar over welke aanbieding de Monarch door zijn vertrek verhinderd is geworden uitspraak te doen, heeft haar diep getroffen. Voorzeker zoude de Heer WOUTER JOHANNES VAN TROOSTWIJK, die, hoewel nog geen 28 jaren oud, onder de voortreffelijke Teekenaars en Schilders gesfeld werd, wiens werken bij des kundigen zoo hoog geschat, wiens Schilderijen bij de laatste Tentoonstelling zoo zeer bewonderd werden, een sieraad van het Instituut geweest zijn; daar alle gaven, die den Teekenaar en Schilder uitmaken, alle de hoedanigheden van een goed waarnemer en navorscher der Natuur, hem als aangeboren schenen, en in hem, reeds in kinderlijke jaren, bespeurd werden; daar hij dezelve bestendig door diepe studie en onvermoeiden arbeid getracht heeft te volmaken. Te midden van veelvuldige en verdiende toejuichingen, bleef hij zedig en nedrig, nimmer geheel over zijne werken, zelfs niet over dezulke, die het meest geprezen werden, voldaan; altijd naar hooger strevende, en oordeelende niets verrigt te hebben, zoo lang hem iets te verrigten overig bleef. Ongelukkig werd deze voortreffelijke Kunstenaar, die boven zijne gaven den beminne-